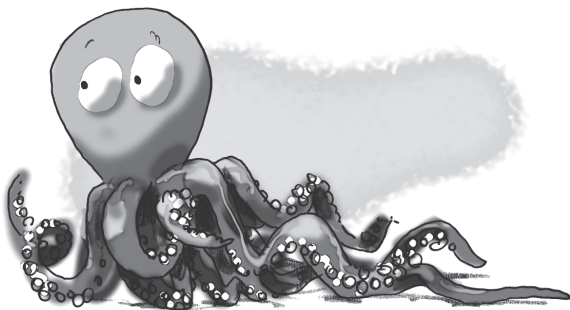

ZWAARDEN EN ZWEEFMOLENS

Reggie Naus

Zwaarden en zweef- molens

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.ploegsma.nl

www.reggienaus.nl

AVI 8 / E5/M6

ISBN 978 90 216 6979 3 / NUR 282

© Tekst: Reggie Naus 2012

© Illustraties: Mark Janssen 2012

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Typografie en zetwerk: Studio Cursief

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2012

Alle rechten voorbehouden

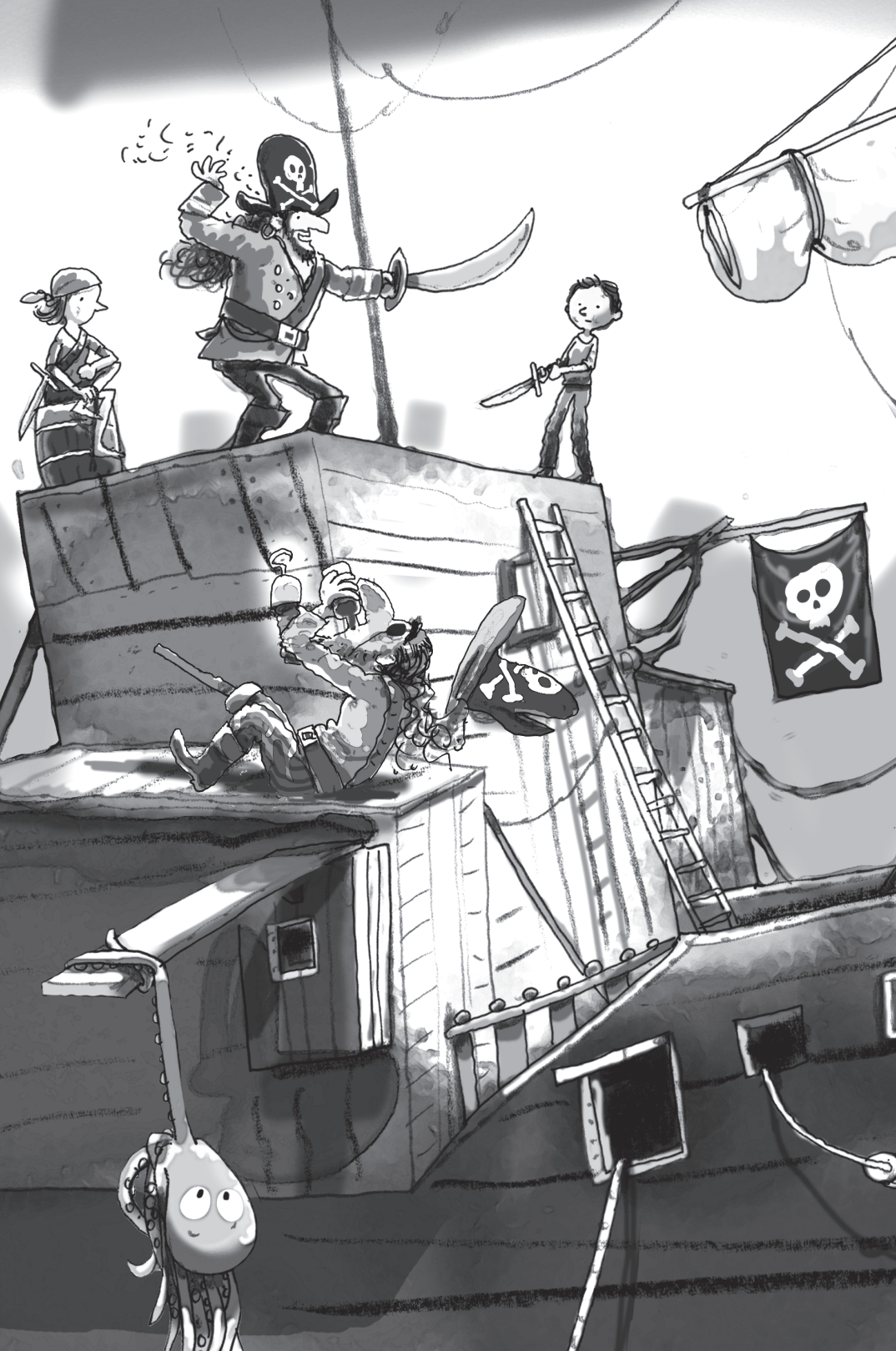

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

INHOUD

Zwaardvechtles	7
Piraten met heimwee	14
Snelwegpiraten	24
Piratenpark	33
Waar is opa?	46
De piratenkoning valt aan	58
Strijd om Piratenpark	65
Een Donderbus geeft zich nooit over	73
De terugkeer van Knokige Krelis	78
Terug naar zee?	85

ZWAARDVECHTLES

Michiel stond op het dak van zijn burens en keek uit over de Geraniumstraat. Het was een nette buurt, waar alle huizen er hetzelfde uitzagen. Keurig in een rij, met een grasveldje en een bloemperk voor iedere voordeur.

Er was maar één huis in de straat dat er anders uitzag, en dat was het huis waar hij bovenop stond. Het was gebouwd van stukken van oude schepen, met heel veel touwen, ladders en loopplanken. Om het vreemde bouwsel heen was een gracht. En op de uitkijktoren wapperde een piratenvlag in de wind die vanaf zee over de Geraniumstraat blies.

Het huis was van de familie Donderbus, echte piraten die in de nette wijk waren komen wonen. Michiel kwam vaak bij zijn burens op bezoek, want Billy, het piratenzoontje, was zijn beste vriend.

‘Ben je er klaar voor?’ hoorde hij een zware stem vragen.

Hij draaide zich om en knikte.

Kapitein Donderbus, de vader van Billy, stond op het platte dak op hem te wachten. Hij had een groot zwaard in zijn hand, dat glom in het zonlicht. Achter

hem zat Billy op een houten vat toe te kijken. ‘Hup Michiel!’ riep hij.

‘Geef hem maar een zwaard, Billy,’ zei kapitein Donderbus.

Billy knikte en gooide het zwaard dat hij in zijn hand had naar Michiel. Het wapen kwam vlak voor Michiels voeten terecht en bleef daar trillend in het hout steken.

‘Pak het vast en let goed op,’ zei kapitein Donderbus.

Michiel trok bibberend het zwaard uit het hout en keek op naar de kapitein. Die was twee keer zo groot als hij.

‘Je bent toch niet bang, hè?’ riep Billy vanaf zijn vat. ‘Volgens mij zie ik je knieën knikken!’

‘Nee, natuurlijk niet!’ riep Michiel. ‘De wind is gewoon een beetje koud.’

Eigenlijk was Michiel niet zomaar een beetje bang, maar doodsbang. En het was zijn eigen schuld. Hij was een beetje jaloers op Billy, die nooit naar school hoefde en elke dag zwaardvechtlessen kreeg van zijn vader. Daarom had hij gevraagd of kapitein Donderbus hem ook een paar lessen wilde geven.

De kapitein had ja gezegd, maar nu het zover was, vond Michiel het toch een stuk enger dan hij had verwacht. Zo’n zwaard zag er van dichtbij wel erg groot en scherp uit. En het zwaard dat Billy hem had geleend was veel kleiner dan dat van de kapitein. Niet dat Michiel zo’n groot zwaard had kunnen

optillen, maar toch voelde het oneerlijk.

‘Luister goed,’ zei de kapitein. ‘Want de laatste keer dat ik een vriendje van Billy zwaardvechtles heb gegeven, lette hij niet goed op. En die jongen heeft nu een houten been en een ooglapje.’

Michiel trok bleek weg. ‘Echt waar?’

Billy en de kapitein schoten allebei tegelijk in de lach.

‘Grappig, hoor,’ mompelde Michiel.

‘Ik spring dadelijk op je af en steek mijn zwaard recht vooruit,’ zei de kapitein. ‘Ik zal op je ribben mikken.’

‘Doet dat geen pijn?’ vroeg Michiel met bevende stem.

De kapitein haalde zijn schouders op. ‘Alleen als het raak is,’ zei hij, en hij zwaaide met zijn zwaard in het rond om zijn spieren soepel te maken.

Opeens blies een harde rukwind in Michiels gezicht. Hij werd naar de rand van het dak geduwd en heel even zag hij zijn eigen huis onder zich liggen. Snel liep hij weer naar voren, zover mogelijk van de dakrand af. Zijn hart ging als een razende tekeer.

‘Waarom moeten we eigenlijk op het dak zwaardvechten?’ vroeg hij.

‘Dat hoort bij de les,’ zei de kapitein. ‘Tijdens het zwaardvechten moet je altijd op je voeten letten. Je wil niet weten hoeveel piraten het loodje legden omdat ze tijdens een gevecht uitgleden over een banaan of een afgehakte neus.’

‘En als ik naar beneden val?’ vroeg Michiel, die elke seconde minder zin kreeg.

‘Dan is het tijd voor de volgende les,’ zei kapitein Donderbus. Hij liep naar de dakrand en wees naar de gracht diep beneden hen, waarin een grijze vin langzaam voorbijgleed. ‘Haaïen temmen.’

De kapitein liep terug naar zijn plek en hield zijn zwaard voor zich uit. ‘En nu...’

‘Hup, Michiel!’ riep Billy. ‘Leer die ouwe walrus maar eens een lesje!’

Michiel hief met trillende handen het zwaard omhoog. Het was dan wel een kinderzwaard, maar toch erg zwaar.

‘Ouwe walrus?’ zei de kapitein. ‘Ik? Ha! Ik zal jullie eens laten zien dat ik nog lang niet oud ben!’

Met grote angstogen zag Michiel hoe kapitein Donderbus wild met zijn wapen begon te zwaaien. Het zwaard zwiepte zo snel door de lucht dat hij het amper kon volgen. Met een brul sprong de kapitein op hem af.

Michiel dook snel opzij en liet zijn zwaard los. Het viel op het dak, stuiterde over de dakrand en verdween met een plons in de gracht.

‘Hé!’ riep Billy. ‘Mijn zwaard!’

‘Eh... tijd om te eten!’ riep Michiel. ‘Ik geloof dat ik mijn moeder hoorde roepen.’

Kapitein Donderbus keek hem verbaasd aan. ‘Eten? Welnee, jongen. Het is pas vier uur!’

‘Maar ik denk toch dat mijn moeder me riep,’ zei

Michiel snel. Hij liep naar de touwladder die langs de dakrand naar beneden hing. Zijn gezicht was knalrood.

‘Nou, goed dan,’ mompelde de kapitein teleurgesteld. ‘Morgen een nieuwe les?’

Michiel gooide zijn benen over de dakrand en begon naar beneden te klimmen. ‘Ik... eh... ik denk dat ik het morgen te druk heb.’ Hij zag Billy lachend toekijken en klom snel verder.

‘Drink dan in ieder geval nog een glaasje limonade mee!’ riep de kapitein vanaf het dak.

‘Oké, dan,’ zei Michiel. Limonade drinken leek hem een stuk minder gevaarlijk dan zwaardvechten. Al wist je het met de familie Donderbus maar nooit.

Even later zaten Michiel en Billy in de huiskamer van de piraten. Billy had zijn zwaard uit de gracht gevist en moeder Donderbus had voor hen allebei een groot glas zelfgemaakte limonade ingeschonken.

Michiel zat graag in de huiskamer. Er was zo veel te zien! De muren waren gemaakt van planken en versierd met oude wapens en schilderijen van beroemde zeerovers. Aan het plafond hing een visnet en hier en daar stonden vaten, en zelfs een kanon. In de hoek stond een grote glazen bak waarin Fred de inktvis zat, het huisdier van de piraten. Het beest zwaaide met zijn tentakels over de rand, altijd op zoek naar iets te eten. Het liefst katten, volgens kapitein Donderbus.

Billy had een schaal pinda's van tafel gepakt en zat ze een voor een naar Fred te gooien, die ze heel handig uit de lucht wist op te vangen.

‘Dat ging niet zo best, hè?’ grinnikte Billy.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Michiel.

‘Dat zwaardvechten,’ zei Billy. ‘Als het zo doorgaat, blijf je altijd een neppiraat.’

Michiel werd weer rood en nam snel een slok limonade.

Gelukkig kwam op dat moment kapitein Donderbus de kamer binnen.

‘Brrr!’ zei hij. ‘Wat is het guur, zeg. Ik ga de haard aansteken. Wanneer wordt het hier nou eindelijk eens zomer?’

‘Maar...’ zei Michiel. ‘Het ís zomer!’

De kapitein bleef staan en keek hem verbaasd aan. ‘Wat zeg je nou?’ Hij schudde droevig zijn hoofd. ‘Alle donders, wat mis ik de warme eilanden. Daar vielen elke dag de mussen van het dak, zo warm was het daar.’

‘Er waren daar helemaal geen mussen,’ zei mevrouw Donderbus vanuit de keuken.

‘Struisvogels dan,’ zei de kapitein. ‘Maar daar gaat het niet om. Als het zo doorgaat, word ik helemaal bleek en gaat iedereen denken dat ik een donderse niksnut van een landrot ben. Een advocaat of een burgemeester, of zo.’

Michiel keek naar het lange haar van de kapitein en naar zijn zwarte piratenpak vol glimmende